



Jen  
DeLuca



Šance  
na  
změnu



Za druhou obrazovkou  
může být kdokoliv.  
Třeba i životní láska.



*Šance na změnu*

Copyright © 2020 by Jen DeLuca  
This edition published by arrangement with Berkley,  
an imprint of Penguin Publishing Group,  
a division of Penguin Random House LLC.

*Všechna práva vyhrazena.  
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Ditrichová, 2024  
Cover © Adéla Korbělářová, 2024  
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5085-6 (pdf)

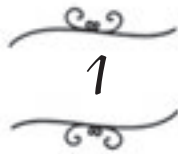
Jen DeLuca

# Šance na změnu

přeložila Hana Ditrichová



*Morganovi,  
který mi dokázal, že k tomu, abyste se do někoho  
zamilovali, nemusíte být ve stejné místnosti – dokonce ani  
ve stejném státu. Jsem hrozně ráda, že jsi tehdy zavolał.*



Všechno to způsobil jeden náhrdelník.

Byl to krásný přívěsek ze stříbra ve tvaru vážky a blyštil se zavěšený na zelené hedvábné šňůrce. Vážka měla místo očí dva malé krystaly, ve kterých se odráželo světlo, a jemná filigránová křídla. Zahlédla jsem ho poslední den renesančních slavností ve Willow Creeku, když jsem se společně s Emily – teda Emmou, protože jsme ještě byly v kostýmech – procházela po jarmarku. Na sobě jsme měly své obvyklé kostýmy děveček z krčmy a taky jsme se podle toho chovaly – byly jsme hlasitější, přídrzlejší a vyzývavější než normálně. Zastavovaly jsme se, abychom si popovídaly s návštěvníky – hlavně s těmi malými, kteří se převlékli za rytíře nebo za piráty –, a potajmu jsme okukovaly stánky, protože stánkaři se snažili využít poslední příležitost k tomu, aby prodali zboží, než se přesunou na další renesanční slavnosti. A tehdy jsem uviděla tu vážku, jak na mě pomrkává ze stánku se šperky.

„Co myslíš, drahá Emmo?“ Podržela jsem přívěsek tak, abychom na něj obě viděly. Jako náhrdelník jsem nosila keltský uzel z cínu, ale můj kostým už potřeboval změnu. Stříbrná vážka se pomalu otáčela na konci šňůrky, blýskala na mě očkama a jako by šeptala: *Ano. Potřebuješ mě.*

„Páni, Stacey, to je krása!“ Hned nato si Emily svou chybu uvědomila, připlácla si pusou dlaní a vytřeštila na mě oči. Zaprvé mě oslovila špatným jménem a zadruhé se ani nepokusila o správný přízvuk. „Promiň,“ zakřenila se.

Stánkařka si odfrkla. „Beztak už je skoro po slavnostech. Nikdo si ani nevšimne, že jste vypadla z role.“

„Chtěla jsem samozřejmě říct Beatrice.“ Na její obranu – Emily do své role vmžiku zase vplula. „Protože tak se jmenuješ. Skutečně si zasloužíš něco nového. Myslím, že tohle by ti slušelo.“

„Co se tu děje?“

Když se za námi ozval přísný hlas, vykulily jsme oči a vyplašeně se na sebe podívaly. Obě jsme se pak současně otočily a stanuly tváří v tvář Simonu Grahamovi, organizátorovi festivalu a Emilyinu příteli. Pořád byl ještě v kostýmu piráta kapitána Blackthorna – celý v černé kůži a se šibalským úsměvem. Jeho nesouhlasný tón ale zcela jistě patřil Simonovi, učiteli angličtiny, jako by už byl konec slavností a on si už zase oholil plnovous a ostříhal vlasy nakrátko.

Takže jsem si z něj začala utahovat, protože pirát a děvečka byly zhruba na stejné úrovni a tady mi nešéfoval. Ne, dokud jsme byli v kostýmech. „Co je na troše nakupování, kapitáne? Jistě byste svou milou nepřipravil o trochu povyražení.“

„Ale já nic nepotřebuju.“ Emilyina ruka vystřelila k přívěsku, který měla na krku – tmavě modrému krystalu na stříbrném řetízku. Simon jí ho koupil od jednoho stánkaře na začátku festivalu. „Proč taky, když mám toto?“ Oči jí doslova zářily, když se na něj zahleděla, a mně bylo hned jasné, že není řeč jen o náhrdelníku.

Simon povytáhl jedno obočí a jeho přísný výraz roztál, jako by měl problém si ho před Emily udržet. „Správně.“ Naklonil se, aby ji letmo políbil.

Zakašlala jsem a podívala se směrem ke stánkaře, která dohodrodečně protočila panenky. Nejspíš jsme se tvářily úplně stejně. „Zalezte si někam,“ zamumlala jsem a stánkařka pobaveně vyprskla. Zalovila jsem ve svém váčku a vytáhla peníze, které jsem s sebou nosila, a zaplatila za přívěsek s vážkou. Neměla jsem nikoho, kdo

by mi kupoval dárky, musela jsem si je pořizovat sama. Ale nevedilo mi to. Takhle jsem vždycky dostala to, co se mi líbí.

Simon se otočil zpátky ke mně a obočí se mu trochu stáhlo. „Seš si tím náhrdelníkem jistá, Stacey?“ Mluvil hlubším hlasem, když přestal mluvit s přízvukem a nebyl v roli. „Vypadá trochu moc... propracovaně pro děvečku z krčmy.“

Do krku se mi jako žluč nahrnul hněv, ale odhodlaně jsem ho spolkla. Měl samozřejmě pravdu. Náhrdelník se mi nehodil ke kostýmu. Děvečky z krčmy nepatří k vysoce postavené společnosti, můj keltský uzal byl fajnový ažaž. Jenže jsem v téhle roli byla už šestým rokem a začínalo mě to štvat. Už jsem měla dost obyčejnosti. Dost všeho starého známého.

Sevřela jsem přívěsek, až se mi křídla vážky zapíchla do dlaně. „Možná je čas na změnu, kapitáne.“ Pořád jsem mluvila veselým, skoro škádlivým tónem, takže si ani jeden z nich nevšiml mého rozčarování. Bylo to docela nové prozření a já se o něj ještě nechtěla s nikým dělit.

„Má pravdu,“ řekla Emily. „Krčmy už teď stejně většinou vedou dobrovolníci a sám dobře víš, že jsem strávila víc času s děčkama nácivkem Shakespearovských parodií než roznášením piva. Možná už děvečkám z krčmy odzvonilo a my si se Stacey příští léto vymyslíme jiné postavy.“

„Možná,“ Simon přešlápl a znovu mluvil s přízvukem. Neměl rád změny, zvláště, pokud se týkaly slavností. Emily se do něj ale zavěsila a znovu upoutala jeho pozornost a jemu se na tvář vrátil úsměv. „Možná,“ zopakoval. Teď už byl zase ve své roli, mluvil jako pirát a políbil Emily letmo na skrání. „Nyní mě ale očekávají na šachovém poli. Zdali byste se ke mně rády připojily, milé dívky?“

„Poslední zápas lidských šachů? To bych si nenechala ujít.“ Emilyina oddanost byla dojemná – hlavně proto, že šachové utkání bylo úplně stejně nacvičené jako klání, která jsme zrovna zhlédly.

Dvakrát denně kapitán Blackthorne zápasil s Marcusem MacGregorem, kterého hrál náš kamarád Mitch – chlap jak hora, na sobě měl jen kilt a vysoké boty a v ruce obrovský meč. A dvakrát denně kapitán Blackthorne v tomhle souboji prohrál. Ale Emily mu pokaždé fandila, vždycky. Byla jeho největší fanyнка.

Neměla jsem na šachy náladu. Viděla jsem je. Mockrát. Opravdu. „Ještě se tu trochu projdu, jestli dovolíte.“ Cítila jsem se až moc neklidně. To poslední, o co jsem stála, bylo nehybně stát a dívat se na představení, které už jsem viděla tolikrát, že bych ho nejspíš sama zvládla sehrát.

Emily mě provrtávala zkoumavým pohledem. „Je všechno v pořádku, drahá?“

„Ale ano,“ mávla jsem rukou. „Jenom chci ještě chvíli vstřebávat atmosféru.“

„Jistě.“ Na rozloučenou mi stiskla paži a Simon smeknul klobouk a přátelsky se uklonil. „Tak se uvidíme na hospodském zpívání.“

Musela jsem se zasmát. Emily se na závěrečné představení na rozloučenou nikdy nedostavila včas. Ale naděje umírá poslední.

Když jsem zůstala sama, zandala jsem svůj starý náhrdelník do váčku u opasku, uvázala si zelenou hedvábnou šňůrku kolem krku a vydala se dál po pěšině. Moje sukně rozvířily prach na cestě – letos bylo suché léto a pěšiny na slavnostech byly většinou jen udusané cestičky, které se vinuly lesem. Vzala jsem to delší cestou po obvodu celého prostranství, kde se slavnosti každoročně pořádaly.

Bylo odpoledne a slunce zářilo vysoko na obloze – ale pro mě jako by už letní slunko zapadalo. Na posledním dni slavností bylo cosi magického. Měsíce zkoušek a týdny plné vystoupení se blížily ke konci a všechno to vrcholilo v tento den. Vždycky mi připadalo, že v ten poslední den slunce probleskuje korunami stromů trochu jasněji – byl to totiž poslední den, kdy se na něj budu moct takhle dívat. Přála jsem si ho chytit do dlaní a nepustit.

Většina představení už skončila, ale procházela jsem kolem kouzelnického vystoupení pro děti, které bylo zrovna v půlce. Zastavila jsem se a na chvíli se zaposlouchala do kouzelníkových řečíček. Naopak jsem se obloukem vyhnula stánku, kde se házelo sekyrou. Ten měl ovšem pořád narváno. Co jsme si to jenom mysleli – nechat lidi, kteří nemají ani ponětí, co dělají, vypláznout pár babek za to, aby si vyzkoušeli trefit cíl smrtící zbraní? Kluk, který stánek obsluhoval, ale nevypadal nijak znepokojeně a zamával na mě, když jsem ho mījela.

Ze stromů visely pestrobarevné praporce, v mírném vánku lehce povlávaly a zářily ve slunečních paprscích. Kolem mě proběhlo několik dětí a hnaly se ke stánku s citronádou. Nedaleko se ozval hvizd píšťalky.

Zašla jsem do stánku s vystavenými koženými výrobky a vdechovala jsem tu opojnou vůni. Stěny z pletiva byly ověšené nejrůznějšími předměty z kůže – chrániče předloktí, váčky, ale i moderní doplňky jako pásky nebo peněženky.

„Všechno ručně vyrobené,“ pronesla žena, která stánek obsluhovala, a ani se nenamáhalo s festivalovým přízvukem. Byla v mém věku, možná o rok dva starší, ale určitě jí nebylo přes třicet. Vlasy měla spletené do dlouhého copu a na sobě měla nenápadný rolnický oděv: dlouhou tmavě zelenou sukni a volnou halenu, kterou měla v pase staženou koženým živůtkem.

„To všechno vyrábíte sama?“ Dotkla jsem se světle modrého batůžku z jemné kůže, který visel na konci jedné řady vystavených věcí.

„Společně s manželem.“ Sehnula se, aby zvedla batole v dlouhé haleně se špinavýma bosýma nohama. Dokonce i děti se na slavnostech převlékaly do dobových kostýmů.

Ukázala jsem směrem k dítěti. „Předpokládám, že tohle je taky váš výrobek.“

Zakřenila se na mě, přehodila si dítě na bok a uhladila mu rozčepýřené vlásky. „No jo. Ale jen tak mezi námi – práce s kůží je o dost jednodušší. Máte děti?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. Neměla jsem ani přítele. Děti tedy rozhodně nebyly na pořadu dne.

Pokrčila rameny. „Není kam spěchat, věřte mi.“ Otočila se, aby pozdravila dalšího zákazníka, který z ostrého sluníčka zamířil do chládku stánku. Když odcházela, ohlédla se za mnou přes rameno. „Kdyby se vám cokoliv líbilo, dejte vědět. Dostanete festivalovou slevu třicet procent.“

„Páni, děkuju.“ Při jejích slovech mnou projela vlna tepla. Ne kvůli slevě, ale kvůli tomu, co symbolizovala. Považovala mě za jednu z nich. Jako bych byla součást jejich party, všech, kteří společně s ní jezdili po všech renesančních trzích. I když jsem každý rok do slavností vkládala spoustu energie, nikdy jsem se nestavěla na stejnou úroveň s umělci a prodejci, kteří sem každoročně přijížděli. Měli svou vlastní kulturu, svůj vlastní jazyk. A já byla jenom místní, která do jejich života krátce nahlédla. Po dnešku zůstane les zase prázdný. Umělci a stánkaři se přesunou na další renesanční jarmark a mě z toho bodalo u srdce. Jako by život plynul dál beze mě. Jako by mě tu zapoměli. Někdy jsem si přála, abych to byla já, kdo se balí a odjíždí. Někdy mě unavovalo zůstat nehnuté na stejném místě.

Dlouze jsem vydechla a snažila jsem se ze sebe vyhnat ty pocity neklidu. Kde se vůbec vzaly? Renesanční slavnosti pro mě už od osmnácti symbolizovaly radost. To, co jsem teď cítila, se mi ale vůbec nezamlouvalo. Copak jsem už ze slavností vyrostla? Nebo už jsem na ně nestačila?

Než jsem ze stánku vyšla, vrhla jsem poslední pohled na modrý batůžek. Jeden náhrdelník rozhodně na zahrnutí té divné melancholie nestačil. Sleva třicet procent... budu se pro něj muset vrátit.

Bloumala jsem dál po cestičkách a neměla jsem v hlavě žádný určitý cíl. Snažila jsem se uspořádat si myšlenky a nohy mě donesly až k Marloweovu jevišti. Souboj kiltů se právě chystal na poslední vystoupení. Skvělé načasování. Vmísila jsem se do zadní řady davu mezi pár kostýmovaných stánkařů zrovna ve chvíli, kdy skupina vycházela na pódium.

Souboj kiltů bylo trio tvořené bratry MacLeanovými, kteří hráli známé irské písně a sem tam i nějakou přisprostlou pijáckou. Doprovázeli se na ruční buben, kytaru a housle. Nástroje měli jen akustické, kilty jim sahaly ke kolenům a všichni byli velmi, velmi pohlední. Oči se mi – jako obvykle – zatoulaly k jejich kytaristovi.

Dex MacLean. Nejlepší pastva pro oči na celých slavnostech. Červený kilt měl protkaný tmavě zelenými proužky – tak akorát, aby nevypadal jako semafor, ale dostatečně na to, aby poutaly pozornost. Jako by už dost pozornosti nepřitahovaly jeho svalnaté nohy. Lem kiltu měl trochu odrbaný a nosil ho stejně ležérně, jako by to byly džíny. Dex prostě vypadal jako chlap, který se narodil s tartanem ovinutým kolem boků.

Smetanová lněná košile nechala vyniknout jeho širokým, svalnatým ramenům a jednou nohou ve vysoké botě si podupával do rytmu hudby, kterou hrál. Odhrnul si dlouhé tmavé vlasy z očí a otočil se na své spoluhráče – a něco v jeho úsměvu způsobilo, že se mi rozbušilo srdce. Dex MacLean byl poslední dva roky mojí nejoblíbenější součástí slavností. Ten chlap měl tělo samý sval a já prozkoumala každíčkou jeho část. Stejně jako on prozkoumával každou část mého těla. Samozřejmě ale chtěl mít od začátku jasno. Žádný vztah. Jen sex. Nevadilo mi to. Stejně jsem se neplánovala v dohledné době usadit a na Dexovi mě okouzly jiné věci než jeho intelekt... Jak říkám – tělo samý sval. Co bych to byla za blázna, kdybych ho odmítla?

Po minulém létě jsem se těšila, že si naši sexuální gymnastiku zopakujeme, ale nakonec to dopadlo trochu jinak. V zimě ztratil mobil a krom telefonu očividně změnil i číslo, takže na moje zprávy nejdřív neodpovídal. Nakonec jsme spolu strávili jednu nebo dvě noci a bylo to stejně elektrizující jako předtím. Jenže na rozdíl od loňského léta to postrádalo onu naléhavost, takže jsem ani nebyla zklamaná, když mě znovu nepožádal o moje číslo. Ani jsem mu ho nenabízela.

Žádný vztah, ne? Tenhle týpek prostě nebyl materiál na chození.

Takže jsem teď pozorovala poslední vystoupení Dexovy skupiny se směsicí spokojenosti, domýšlivosti a zklamání. *Tobhle jsem měla*, říkala si ta spokojená a domýšlivá část mozku. *Proč jsem ale nechtěla víc?* Zahнала jsem tu druhou myšlenku a snažila se docenit to, co jsem dělala – a s kým.

Jedna ze stánkařek vedle mě si povzdychla. Poznala jsem ji. Prodávala tarotové karty a krystaly ve stánku, který připomínal cestovní povoz. Naklonila se k ženě, která stála vedle ní. „Božský pohled.“

Její společnice přikývla. „Na takový nohy by měl mít zbrojní průkaz. Díkybohu za ty kilty.“

Žena ze stánku s tarotovými kartami si znovu povzdychla. „Škoda, že je takový děvkař.“

„Vážně?“ To slovo ze mě vyklouzlo dřív, než jsem ho stihla zastavit, a obě ženy se ke mně se spikleneckým úsměvem otočily. Znovu mě přepadl ten pocit, že mě berou mezi sebe, a tím pádem se se mnou dělí o nejlepší drby.

„No jo.“ Naklonila se ke mně blíž a já udělala to samé – jako bychom spolu chtěly sdílet nějaké tajemství. „Jsem si dost jistá, že má holku na každém jarmarku.“

„Jo, to má,“ přitakala druhá stánkařka. „Zajímalo by mě, koho má tady.“ Rozhlédla se po obecenstvu, jako kdyby dokázala Dexovu

milenku z Willow Creeku poznat podle nějakého tajného znamení. Možná podle obzvlášť spokojeného úsměvu. Kousla jsem se zevnitř do tváře. Když už byl tak diskrétní a nevykládal o mně, tak já taky nebudu.

„Nemám zdání,“ odvětila jsem a těšilo mě, že můj hlas vyzněl nezúčastněně.

„Stejně má ale štěstí.“ Stánkařka od tarotových karet si položila ruce na břicho, jako by se snažila utišit třepotající motýlky, kteří se jí tam nahromadili. „Vsadím se, že si léto pořádně užila.“ Rozhíhňala se a druhá stánkařka se k ní připojila. Přinutila jsem se taky zasmát, ale můj smích zněl trochu prázdně.

Když dohráli písničku, obě ženy se vytratily zpátky ke svým stánkům. Jakmile začala další písnička, ucítila jsem na lokti cizí dotek.

„Dobré jitro, Beatrice, má paní.“

Moje pozornost se obrátila od Dexe k úplně jinému MacLeanovi. Daniel, Dexův bratranec, dělal skupině managera. Většinou se potloukal někde v zadních řadách a na sobě měl černé tričko a černé džíny. Jak ten chlap dokázal přežít v takovém oblečení uprostřed srpna, aniž by ho trefilo, to jsem nikdy nepochopila.

„Buďte zdrav, pane.“ Udělala jsem rychlé pukrle, stále ve své roli. Pak jsem přešla do normální mluvy. „Slavnosti už skoro končí. Můžeš mi už říkat Stacey.“

Danielův smích vyšel jen jako tichý výdech. „Pokusím se na to pamatovat.“ Sundal si kšiltovku a střepal si vlasy z čela. Znovu mě překvapilo, jak zrzavé je měl. Vlasy měl většinou schované pod kšiltovkou, kterou skoro nesundával, a dlouhé tak akorát, aby mu spadaly do očí. „Nový náhrdelník?“ Jednou rukou si shrábl vlasy z očí, znovu si nasadil kšiltovku a skryl jejich zářivý odstín.

„Hm? Aha. Jo.“ Sáhla jsem si na vážku, která se mi houpala na krku. Stříbro od její kůže zteplalo. „Zrovna jsem si ho pořídila.“

„Je hezký.“ Zvedl ruku, jako by se ho chtěl dotknout, ale místo toho jen ukázal směrem k přívěsku a pak strčil ruce do předních kapes džínů. „Znamená změnu.“

„Cože?“

„Vážka.“ Pokývnul směrem k mému výstříhu, kde vážka zrovna spočívala. „V mnoha kulturách vážka symbolizuje změnu.“

„Aha.“ Já o tom tak moc neuvažovala a na malou chvilku jsem se zastyděla. Ale k čertu s tím. Pokrčila jsem rameny. „Pro mě symbolizuje krásu.“ Tentokrát se zasmál nahlas a já si chtě nechtě vybavila ten mrazivý pocit nespokojenosti, který se mě zmocnil, když jsem vážku poprvé držela. *Čas na změnu*, řekla jsem Simonovi. Hm. Možná tahle vážka přeci jen něco tušila.

Už jsem otevírala pusu, abych o tom řekla Danielovi, ale ten už zase sledoval své bratrance na jevišti. Znovu jsem se zamyslela nad MacLeanovic DNA. Dex a Daniel byli oba vysocí, ale to bylo jediné, v čem si byli podobní. Dex byl opálený, statný, svalnatý, prostě vypadal jako chlap, který vám nebezpečně zamotá hlavu. Daniel byl štíhlý, světlý typ, měl lahově zelené oči, které ladily se zrzavými vlasy, a měl spíš postavu plavce než kulturisty. Daniel nevypadal, že by vám úplně zamotal hlavu, ale zato nejspíš přesně věděl, jakou máte rádi kávu a donesl by vám ji do postele s úsměvem, který bude patřit jen vám. Zatímco kluci z Kiltů hráli na slavnostech, býval Daniel poblíž a obsluhoval stánek s merchem. Nepřišel mi nijak zvlášť vytížený, ale možná Dex s ostatními vyžadovali extra dozor.

Daniel byl pohodář a klidáš, ale já se vedle něj cítila trochu nesvá, protože jsem si byla dost jistá, že věděl všechno o mně a Dexovi. Letos v létě jsem na Daniela narazila v hotelu ve dvě ráno u stroje na led. Nebylo třeba nic vysvětlovat.

Bylo to jasné. „Ty... no.“ Daniel si odkašlal a já se na něj podívala. Očima pořád fixoval jeviště, ale pusa se mu trochu zkroutila, jak se kousl do tváře. „Znáš Dexe, že jo?“

Zamrkala jsem. „No ano, znám.“ Důvěrně – ale o detaily mu asi nešlo.

Zavrtěl hlavou a opřel se ramenem o strom, ruce zastrčil do předních kapes džínů. „Chci říct, víš, jaký..“ Povzdechl si a podíval se těma svýma zelenýma očima mým směrem. „Víš, že je tak trochu hráč?“

„Jedna děvečka na každých slavnostech?“ Povytáhla jsem obočí. Danielův smích zněl spíš jako odfrknutí. „Slyšela jsem o tom.“ Dramaticky jsem vzdychla a zadívala se zpátky na pódium. „Nejspíš jsem tak výjimečná, jak jsem si myslela.“

Myslela jsem to jako vtip, ale Daniel mlčel. Otočila jsem se a čekala, že na jeho tváři spatřím chápavý úsměv, ale místo toho rudnul až na záda a hleděl upřeně do země. „Neřekl jsem, že...“ Odkašlal si a zkusil to znovu. „Nemyslím, že jsi... teda že nejsi...“ Nakonec podrážděně vzdychl a znovu se na mě podíval. „Nechci, aby sis ublížila, to je celé.“

Aha. Tohle. Mávla jsem ledabyly rukou. „Neměj strach. Už jsem velká holka. Já si poradím.“ Při těch slovech jsem se pro změnu začervenala já. *Velká holka*. Ruce mi sklouzly k pasu, už tak nesku-tečně staženému korzetem, který jsem nosila jako součást kostýmu, jako bych si jimi mohla stáhnout žebra a ještě víc se zmenšit. Nebyla jsem z těch, kteří by nenáviděli vlastní tělo, ale občas jsem si uvědomovala, že nemám vyloženě postavu modelky. To byl jeden z mnoha důvodů, proč jsem slavnosti zbožňovala. Tady byla moje kyprost výhodou: v korzetu moje prsa vypadala božsky, navíc jsem díky němu docílila postavy ala přesýpací hodiny, která pro mě po zbytek roku byla nedosažitelná.

Rozhlédla jsem se po něčem, o čem bychom se mohli bavit. Po čemkoliv. „Takže. Vyrážíte hned na další slavnosti, co? Míříte teď na renesanční festival do Marylandu? Nejspíš tam asi jedou skoro všichni, když začíná příští víkend.“

Přikývl. „Jo. Je to tak blízko, že není nad čím přemýšlet. Navíc nám to skvěle vyhovuje. Můžeme si tady vyzkoušet nové věci před menším publikem a pak s tím vyrazit před větší.“

„Jasně,“ stiskla jsem rty. Věděla jsem to. Věděla jsem, že naše slavnosti jsou jen malým rybníčkem oproti těm Marylandským, které patřily k největším v zemi. Nebyli jsme ani ve stejné lize. „Vsadila bych se, že se každý rok těšíte, až necháte Willow Creek za zády.“ Zarputile jsem se dívala na pódium, zatímco mi v hrudi bublal vztek. Milovala jsem naše slavnosti. Milovala jsem tohle město. To ale neznamenalo, že to tak má každý.

„Ne, to vůbec.“ Jestli si Daniel všiml mojí reakce, tak to nijak nekomentoval. Když jsem se na něj znovu ohlédla, díval se zase na pódium, a ne na mě. „Tohle je jedna z mých nejmilejších zastávek. Když vezmeme v úvahu, že cestuju deset měsíců v roce, tak už to něco znamená.“ Odmlčel se, rychle se na mě podíval a pak se zahleděl zpátky na pódium. „Mám to tu rád.“

Rázem mě opustil veškerý obranářský vztek a jako svěží vánek mnou projela úleva. „Jo. Já taky.“

Na pódiu zatím Souboj kiltů dohrál své poslední vystoupení a Dex pokývnul mým směrem. Zvedla jsem ruku a chtěla zamávat, ale pak jsem si všimla, že Daniel vedle mě Dexovi pokývl nazpátek. No jo. Z podivného polovičatého mávnutí jsem rukou sjela k vlasům a trochu moc nenuceně si je uhladila. Samozřejmě. Jedna děvečka na každých slavnostech. A Dex už měl dost mě i Willow Creeku. Vzhůru na další.

Zapudila jsem osten zklamání, otočila se zpátky k cestičce a vydala se směrem k východu na hospodské zpívání. Ještě zbývala asi hodina do konce letošních slavností a já si hodlala užít každíčký okamžik. Když opomenou momentální pocity frustrace, tak byly poslední týdny v lese mnohem zábavnější a zajímavější než můj skutečný život.

Pohrávala jsem si s přívěskem a mezi prsty mnula křídla vážky.  
Tak změna, jo? To teda hodně štěstí, vážko. Ve Willow Creeku  
žiju celý život. Tady se nemění nic.

Měla jsem něco tušit.

Vážky nežertují.



## 2



Sezóna renesančních slavností byla mým nejoblíbenějším obdobím v roce. Táhla se od konce jara, kdy jsme začínali zkoušet, nabírali dobrovolníky, o víkendech jsme pak nacvičovali písničky a tance, prošli rychlokurzem dějin a etikety a nacvičovali přízvuk, a nakonec vyvrcholila čtyřmi víkendy v červenci a srpnu, které jsme strávili v kostýmech v lese, kde se slavnosti konaly. Během slavností jsem se cítila víc naživu. Vitálněji. Byl to život plný barev, hudby, smíchu, příšerného vedra a sešňerovaných kostýmů.

Takže dá rozum, že první týdny po slavnostech patřily k mým nejméně oblíbeným. Všechny barvy z mého života zmizely ve chvíli, kdy jsem vezla svůj kostým do čistírny. Beatrice, děvečku z krčmy, jsem do příštího léta doslova zabalila. Už jsem se na nadcházející víkend netěšila se směsicí nadšení a s trochu unavenýma nohama – čekal mě akorát další týden v práci. Mělo to ale svou světlou stránku: jako recepční u zubaře jsem sice nebyla tak odvázaná, ale rozhodně jsem mohla nosit pohodlnější oblečení. Nikdy jsem sice moc nechápala, proč jako recepční musíme nosit stejné haleny jako hygienisti, ale dělaly se v roztomilých barvách a cítila jsem se v nich jako v pyžámku, takže jsem si nestěžovala.

Bylo to ale tak... ach jo. Ještě před dvěma týdny jsem běhala po lese v kostýmu a lascivně žertovala s návštěvníky, tleskala do rytmu hudby, kterou jsem slychala jen jednou do roka. Karaoke U Jacksona se přisprostlým pijáckým písničkám nemohlo rovnat. Karaoke bylo ale momentálně to jediné, co mi zbylo, takže když

se přiblížil páteční večer, nachystala jsem se, že vyrazím ven jako vždycky. Udělala jsem akorát tu chybu, že jsem předtím zkontrolovala sociální síť.

Vítej na světě Charlotte Abigail Hawthorneová. 3 260 gramů. Je donalá. Obě se máme skvěle! Moje nejlepší kamarádka Candace vypadala vážně skvěle. Byla trochu opocená, ale není divu, když ze sebe zrovna vytlačila malého človíčka. Charlotte byla scvrklá a červená, jako našťvaná brambora s vlásky. Stejně jsem ale fotku olajkovala a připsala pod ní gratulaci: Sekne ti to, nejko! a několik srdíček.

Byla to ale pořád moje nejka? Candace Stojkovicová se mnou chodila do školy, obě jsme byly roztleskávačky, společně jsme taky odmaturovaly. Po vysoké jsme se ale rozdělily – já zůstala ve Willow Creeku a ona si vzala svého kluka z vysoké a odstěhovala se s ním do Colorada. Díky internetu a sociálním sítím jsme zůstávaly v kontaktu tak, že jsme si navzájem lajkovaly fotky a sem tam připsaly vtipný komentář. Už to ale nejspíš neznamenalo, že jsme nejlepší kámošky. Pro svoji nejlepší kamarádku už jsem byla jen dalším facebookovým přítelem. To nebyl... příjemný pocit.

Dost. Je čas vyrazit ven.

Kolem krku jsem si uvázala přívěsek s vážkou – kousek slavnosti, který jsem si chtěla ponechat i ve všední dny. Když jsem byla připravená, rychle jsem vyfotila selfíčko a postla ho na Instagram: Někdo mi nedávno říkal, že vážka znamená změnu. Takže dneska večer udělám něco nečekaného! Kecám! Vyrážím k Jacksonovi jako obvykle. #FridayNight

Vyskočilo na mě okamžitě několik lajků, ale já se na fotku koukla kritickým pohledem. Už jsem potřebovala odbarvit kořínky: bylo vidět, že jsou hnědé a mají stejný odstín jako moje oči. Podle obočí bylo hned poznat, že nejsem přírodní blondýna, ale nebylo nutné to dávat tak nepokrytě najevo. Přívěsek ale vypadal hezky a můj úsměv

taky. Svým úsměvem – širokým, přátelským a veselým – jsem byla známá, nejdřív na střední a pak i na vysoké. Byl mou součástí, něco, co jsem si nasazovala podobně jako oblíbené džíny. I když někdy se zdál být falešný jako push-upka. Obzvláště dneska večer – ale i tak jsem se dál usmívala. To byla koneckonců ta Stacey, kterou všichni chtěli. S otrávenou Stacey nebyla sranda, tak jsem ji nechala doma.

Bar U Jacksona byl oblíbeným místem zábavy – jediné zábavy ve Willow Creeku, takže jsem měla záruku, že se tu potkám s pár známými. A skutečně, o pár chvil později jsem seděla v boxu společně s naší renesanční partou a oslavovali jsme konec další úspěšné sezony.

„Dobře.“ Simon zvedl láhev piva k ústům. „Uznávám. Zkrátit slavnosti ze šesti týdnů na čtyři byl dobrý nápad.“

„Já ti to říkala.“ Emily se uvelebila po jeho boku a lokla si svého piva. „Míň odpracovaných hodin, ušetřili jsme za vystoupení a peníze použijeme rovnou na další ročník. O tom to celé je, ne?“

Zamračil se. „Slavnosti pořádám už od prvního ročníku. Víím, o čem to celé je.“

Zalapala jsem po dechu. Tohle bylo citlivé téma. Simon Graham začal pořádat slavnosti před deseti lety společně se svým starším bratrem Seanem. Před pár lety Sean umřel na rakovinu a od té doby se Simon ohledně všeho, co se slavnostmi souvisí, chová lehce ochránářsky. Emily ho z toho trochu vyléčila, když se loni poznali. Letos byl sice o dost otevřenější změnám, ale rozhodně se nedalo říct, že by jen dohlížel a do ničeho nemluvil.

Střelila jsem očima k Mitchi Malonovi, který seděl vedle mě. Všiml si, že jsem se na něj podívala, a odpověděl mi protočením panenek. Mitch neměl pro Simonovy temné nálady moc pochopení, a to ani když jsme byli mladší. Se Simonem se nikdy vyloženě nesblížil, i když spolu celé ty roky udržovali slavnosti v chodu. My čtyři jsme byli vlastně něco jako organizační výbor slavností.

Rozhodla jsem se, že zariskuju, a odvětila jsem: „Myslím, že Emily tím chtěla říct –“

Emily se ale hodlala bránit sama, lehce plácla Simona na hruď a zakřenila se na mě. „Víš přesně, jak jsem to myslela.“

„Počkej.“ Odložila jsem svou sklenku – byla jsem jediná u stolu, kdo pil víno, fakt rebelka – a sáhla jsem přes stůl k Emilyině ruce. Když jemně plácla Simona, zablýskl se jí na ruce prstýnek s diamantem, který jsem na ní nikdy předtím neviděla. Prstýnek na levé ruce. „Co je ksakru tohle?“ Zaječela jsem trochu víc, než jsem zamýšlela, a dost hlav se za zvukem mého hlasu otočilo. Já si toho ale nevšímalá. Zadívala jsem se upřeně na Emily a pak na Simona. Nejspíš bych neměla vrhat takové pohledy při pomyslení na to, že se mí dva nejbližší přátelé zasnoubili – ale směla. „Je to to, co si myslím, že to je?“

Jedinou Emilyinou odpovědí bylo zahihňání. Když se Simon podíval na její ruku v té chvíli, jeho přísný pohled pozvolna roztál do úsměvu. „Je,“ odpověděl a usmál se ještě víc – což jsem u něj nikdy nepovažovala za fyzicky možné. Pokud nebyl v kostýmu piráta, nikdy se takhle široce neusmíval. „Emily souhlasila, že si mě vezme.“

Zapištěla jsem a snad jenom skutečnost, že jsem seděla na vnitřní straně boxu, mi zabránila, abych se k nim vrhla a objala je. Napadlo mě, že bych mohla skočit přes stůl, ale udržela jsem se.

„No teda, páni! To je skvělý, vy dva!“ Mitch odložil svou láhev s pivem a ťuknul si se Simonem pěstí. Simon zrovna nebyl typ na ťukání pěstí, ale nic nenamítl.

Já jsem se dál držela tématu. „Kdy se to stalo?“ Zkoumala jsem její prstýnek. Diamant byl pravidelný, perfektní, nijak výstřední. Stejně jako muž, který jí ho dal.

„Ehm...“ Emily se kousla do spodního rtu. „V pondělí odpoledne.“

„V pondělí?!“ Mojí reakcí bylo v podstatě vyjeknutí. „To bylo před čtyřmi dny!“ Pustila jsem jí ruku a znovu se opřela do sedačky. „Měli jste v plánu to někomu říct?“ Vůbec se teď nehodilo, že jsem se tak radovala, protože jsem se na ni chtěla vážně zlobit, že mi o tom neřekla. Nikomu z nás.

„Samozřejmě!“ opáčila Emily vlídně. „Vlastně jsme vám to chtěli říct dneska večer. My... no...“ Ohlédla se na Simona a udělali tu věc, co páry dělají: mluvili spolu beze slov, jen pomocí výrazu v obličejí a povytaženého obočí. Už teď působili jako manželé.

„Chtěli jsme vás oba poprosit o velkou laskavost.“ Simon si odkašlal a Emily se ujala slova.

„Chceme malinkou svatbu a moje starší sestra April mi půjde za svědkyni. Ale Stacey, ty jsi v podstatě ode dne, kdy jsem se do Willow Creeku přistěhovala, moje nejlepší kámoška. Šla bys mi za družičku?“

„No jasně!“ Připlácla jsem si dlaněmi pusy a Emily se v očích zaleskly slzy sdílené radosti. „Páni, Em, mám z toho takovou radost! Bude to fakt skvělý!“

„A. No.“ Simon si znovu odkašlal a přešel pohledem celý bar, strop, a nakonec se zastavil na místě, kde jsme seděli já a Mitch. „No, jak víš, Mitchi, tak já už bratra nemám...“ Jeho hlas zněl nejistě a Emily ho vzala za ruku a proplekli si prsty. Jeho úsměv sice trochu pohasl, ale vypadalo to, že mu její dotek dodává sílu. „Chtěl jsem tě tedy poprosit, jestli bys mi šel na svatbu za svědka.“

Mitch vyvalil oči. „Tyjo, děláš si srandu?“ To bylo nejdřív všechno, na co se zmohl, a pak následovalo ticho. Simon trochu znejistěl.

„Ne, teda chci říct, že si nedělám srandu. Ale...“

„Kámo.“ Znovu k němu natáhl ruku, ale tentokrát si nechtěl ťuknout pěstí, ale nabízel otevřenou dlaň. Simon ji přijal a potřásl

si rukama. Mitch položil volnou dlaň na jejich spojené ruce. „Samozřejmě, že půjdu,“ pronesl nakonec nezvykle vážným hlasem. „Bude mi obrovskou ctí.“

Usmáli se na sebe a já si přála, abychom se mohli vrátit do času, kdy jsme chodili na střední. Mitch na sebe vždycky strhával víc pozornosti – byl blondatý, sportovní typ a to, jak vypadal, teď každé léto s úspěchem využíval během slavností v kiltu se svým mečem. Simon byl intelektuál, menší, jemnější, s tmavými vlasy a pronikavými očima. Byl to tichý, vyrovnaný muž, který vždycky během slavností popustil uzdu své pirátské stránce a změnil se v rošťáka v černých kožených kalhotách s neomalenou a přátelskou náturou, kterou v běžném životě nikdy neprojevoval. Na střední se ti dva nekamarádili. Kdybych řekla dospívajícímu Simonovi a Mitchovi, že jednou povedou tuhle konverzaci, že spolu budou sedět u piva a bavit se o tom, že jeden druhému půjde za svědka... no. Ani jeden by mi to neuvěřil – a asi by mi to ani neuvěřila dospívající Stacey ve svém kostýmu roztleskávačky a s blondatým ohonem, který jí sahal po ramena.

Obtočila jsem si pramen vlasů – stále blond, ale ne v ohonu – kolem prstu a obrátila se zpátky k Emily. „Takže,“ začala jsem, „už máte datum? Třeba příští léto? Mohli byste se vzít na slavnostech.“

Emily zabléskly oči. „Ano!“

Ale Simon zavrtěl hlavou. „Ne.“

Otočila se na něj a potlačovala překvapený úsměv. „Ne? Myslela jsem, že renesanční svatba je daná věc. Ty nechceš...?“

Zavrtěl hlavou ještě důrazněji. „Ne. Nechci si tě brát v kostýmu. Tohle není nějaký žert. Není to...“

„Ne, není to žert.“ Položila svou ruku na jeho.

„A vlastně ani nemusíte být v kostýmu,“ řekl Mitch.

„Přesně,“ navázala jsem na jeho myšlenku. „Můžeme vynechat kostýmy. Ale šachovnice by byla na obřad ideální. Venku, v lese,

bylo by to tak... Nevím, prostě hezký. Malebný.“ Mávla jsem rukou. Se slovy jsem to moc neuměla.

„Bukolický,“ napověděl Mitch a v tu chvíli se za ním otočily tři páry očí. Pokrčil rameny a loknul si piva. „Co je? Mám širokou slovní zásobu.“

„Očividně.“ Simonovi kolem úst pohrával úsměv, ale když pokynul svým pivem směrem k Mitchovi, bylo to na výraz uznání. „Máš vlastně pravdu. Navíc jsme i uvažovali o venkovním obřadu.“

„A tohle by navíc bylo zadarmo,“ dodala Emily. „Zadarmo je dobrý. Vedoucí knihkupectví nebývají zrovna v balíku.“

Simon vážně pokývnul. „To ani učitelé angličtiny.“

„I tak si tě vezmu.“ Políbila ho a nakazila ho svým úsměvem.

„Jo!“ Ta představa se mi začínala zamlouvat. „Svatba může být večer. Tak bychom mohli začít chystat šachovnici hned po posledním zápasu. Obřad by byl během západu slunce. To by byla nádhera.“

„Až na komáry.“ Simon povytáhl obočí.

Mávla jsem rukou. „Od toho máme ty malé pochodně s citronelou.“

„A měli byste se vzít v neděli večer,“ řekl Mitch. „Budeme moct pařit do noci a nebudeme muset další den s kocovinou na slavnosti.“

„Priority,“ odfrkla si Emily. „Vezmu to v úvahu.“

„Dej mi vědět, kdybych mohla s něčím pomoci,“ řekla jsem.

„No, když o tom tak mluvíš, co bys řekla na nedělní brunch? Půjde i April. Představovala jsem si něco jako vafle, mimózu a nechtutnou spoustu obrázků svatebních šatů.“

Musela jsem se zasmát. „Už máš určitě stránku na Pinterestu, že jo?“

„Nachytala jsi mě.“ Podle jejího úsměvu jsem ale odhadla, že se cítí všelijak, ale určitě ne provinile. A kdo by se jí taky divil? Kdybych se vdávala já, byla bych nejspíš natěšená úplně stejně.

Změnili jsme téma. Bavili jsme se o následujícím školním roce (Simon a Mitch učili na zdejší střední, takže to bylo celkem oblíbené téma) a probírali jsme místní drby (žili jsme na malém městě, drby byly vše, co jsme měli). Každou chvíli ale Emily pohnula rukou a na prstě se jí zatřpytil diamant. A každou chvíli se na ni Simon s úsměvem zadíval. A každou chvíli mi srdce překypovalo láskou za ty dva – což bylo jasné. Kdo by se neradoval za své přátele, kteří našli lásku?

Co už ale nebylo jasné, byla myšlenka, která mi probleskla hlavou – *bude mi chybět*. Neměla jsem sebemenší důvod k záchvatu paniky, kdy moje srdce běželo jako o závod. Emily byla hned tady u stolu naproti mně. Nikam se nechystala. Tím, že si Simona vezme, se vlastně do Willow Creeku stěhuje natrvalo. Nebyl důvod, proč by mi měla chybět.

Stejně mi ale srdce bušilo celou cestu domů, dokud jsem nezaabočila na příjezdovou cestu, stejnou příjezdovou cestu, na kterou jsem zajížděla ode dne, kdy jsem dostala řidičák. Mí rodiče žili ve čtyřpokojovém dvoupatrovém domku, který byl pro nás tři příliš velký. Teda pro ně dva, když už jsem s nimi nebydlela. Technicky vzato.

Můj byteček byl útulný. Byl velký jako garáž pro dvě auta, nad kterou byl přistavený. V jednom rohu se krčila malá kuchyň a v dalším malá koupelna se sprchou (žádné dlouhé koupele s pěnou, hm). Moje oblečení bydlelo ve dvou samostatných skříních a pod zkosenou stěnou stála obrovská postel. Nad postel jsem zavěsila světýlka a jejich slabá záře ve mně vzbuzovala pocit, že spím uvnitř peřinového bunkru. Dvě střešní okna v kuchyni pouštěla dovnitř dostatek denního světla, a když přšelo, ráda jsem usínala za zvuku kapek bubnujících do skla.

Bylo to skvělé malé místo a bylo moje. Milovala jsem to tu. Opakovala jsem si to často a většinu času jsem tomu i věřila.

Sotva jsem zavřela dveře a hodila klíče do misky vedle dveří, zazvonil telefon. Ne mobil, ten byl zticha v mé kabelce, ale stará dobrá pevná linka na stěně v kuchyni. Neuměla rozpoznat volajícího, ale já jsem věděla, kdo volá. V mém životě byla jen jedna osoba, která znala číslo.

„Ahoj, mami.“

„Nazdar, zlato, slyšela jsem tě přijíždět. Večeřela jsi? Zrovna jsme dojedli, ale klidně ti něco připravím.“

„Ne. Ne, díky. Jedla jsem venku.“ Sundala jsem ze zad kožený batůžek, ten jemný, modrý batůžek z kůže, který jsem si koupila na konci slavností – o nákupní terapii jsem nežertovala –, a odložila ho na kuchyňský stůl. „Jsem docela unavená, měla jsem dlouhý den. Asi si pustím televizi a pak zalehnu.“

Vidíte? Polonezávislost. Máma nevolala každý večer. Volala ale dost často na to, aby mi to připomínalo, že jsem pořád v jistém směru – v dost určitém směru – bydlela doma. Rodiče jsem milovala, ale už to tady bylo až moc staré známé. Ksaku, já sama jsem byla stará. Bylo mi skoro dvacet sedm, proboha.

Ten pocit, že stárnu, a přitom vlastně nedokážu dospět, ve mně přetrvával a mísil se s pocity, které jsem měla při pohledu na Emilyin zásnubní prsten. *Bude mi chybět*. Teď už ta zbloudilá myšlenka dávala smysl. Svatba, manželství. A co jsem dělala já? Každý pátek veček jsem chodila k Jacksonovi a postovala selfíčka na Instagram.

Potřebovala jsem nějaký život.

Potřebovala jsem další sklenku vína.



O deset minut později jsem žuchla v pyžamu na svůj starý pohodlný gauč s další sklenkou vína. Zapnula jsem nočás. Ještě jsem se

ani nepřihlásila na facebookové stránce a už jsem měla na klíče vrnícího Benedicka.

Benedick. Můj jediný. Moje pravá láska. O líných nedělích jsme se nejradši mazlili a dívali na film. Nejradši měl akční filmy, ale toleroval mi i romantické komedie, protože věděl, že konzervy tady otvírám já.

A ne, to ze mě ještě nedělalo bláznivou kočičí ženskou. Na to, abyste byla bláznivka, musíte mít aspoň tři. Já měla jen jednoho černobílého kocoura, kterého jsem našla před třemi lety po slavnostech na parkovišti. Pojmenovala jsem ho Benedick podle hrdiny Shakespearovy komedie *Mnoho povyku pro nic* – a já byla jeho Beatrice. Vidíte? Kdo potřebuje prstýnek s diamantem? Nebo chlapa, který na vás bude vysílat zamilované pohledy, zatímco chroupáte moz-zarellové tyčinky v chabě osvětleném baru U Jacksona?

„Ty jo, dej si pohov,“ pronesla jsem sama k sobě, dost nahlas, aby to probudilo Benedicka, který na mě vrhnul vyčítavý pohled. Omluvně jsem ho podržala za ušima a prolétla Facebook. Čím dál jsem ale scrolovala, tím se moje nálada zhoršovala. Za poslední půlrok se vdaly dvě holky z našeho dívčího spolku a třem dalším holkám, se kterými jsem vyrůstala, se narodily děti. Jak se to stalo? Všechny jsme měly k dispozici stejný počet let a ony ten čas využily a vybudovaly si své životy. Rodiny. Já zatím bydlela na půdě u rodičů, měla jsem práci, ve které by mě v případě, že by mě srazil autobus, zvládli nahradit do pěti minut, a v mém životě se až na tlustého dvoubarevného kocoura – promiň, Benedicku – a půl flašky vína nic nového nedělo. Emilyin snubní prsten se v mé paměti blýskal jako maják a já se přistihla, že si zase pohrávám se svým přívěskem vážky. Změna. Pche.

„Trhni si, vážko.“ Rozvázala jsem šňůrku a odhodila přívěsek na konferenční stůl, zatímco jsem si šla dolít víno. Vypadalo to, že změny se týkají všech ostatních, jen ne mě. Kdy se v mém životě

naposledy něco změnilo? Od vysoké nejspíš nic. Nechtěla jsem přemýšlet o tom, jak dlouho to vlastně je.

Sedla jsem si zpátky na gauč, pořádně si lokla vína a proklikala se na naši soukromou facebookovou skupinu o slavnostech, která byla plná fotek nejen ze slavností, které zrovna skončily, ale i z minulých let. V hrudi se mi rozlilo příjemné teplo, jen částečně způsobené vínem. Těch pár týdnů slavností jsem měla na životě ve Willow Creeku nejradši. Jen co jsem na zimu odložila svůj kostým děvečky, už jsem se těšila, až ho budu moct zase vytáhnout.

V jednom z alb byla fotka pořízená minulé léto, kde jsme se s Emily usmívaly do objektivu, držely jsme se kolem ramen a na sobě jsme měly kostýmy děveček. Tehdy byla úplně nováček a koncem léta už to byla moje opravdická kamarádka. *Bude mi chybět.*

„Přestaň,“ řekla jsem si. „Přece nikam neodchází.“

Ještě párkrát jsem klikla a vyskočila na mě fotka Souboje kiltů. Tahle fotka byla pořízená na hospodském zpívání. Dexe ozařovalo odpolední slunko, které probleskovalo mezi větvemi stromů. Panebože, byl krásný. Chyběl mi.

Při téhle myšlence jsem zpozorněla. Vážně mi chyběl? Nebo se mi stýskalo po našem přátelství s výhodami? Ne, to ne... nebyli jsme přátelé. Vyšli jsme si během loňského léta párkrát na cosi, co se dalo vzdáleně nazývat randem, a ještě vícekrát jsme spolu něco měli, ale přátelé jsme nebyli. Tohle léto jsme spolu ani nemluvili. Známi s výhodami? Měla bych chtít chlapa, který aspoň stojí o to si se mnou povídat. Někoho, kdo mě bude chtít poznat. Někoho na vztah. Dex byl vztahový teflon.

Mimoto měl holku na každých slavnostech. Pokud vím, tak byl právě teď s další holkou. Podívala jsem se zpátky na počítač, na fotku, kterou jsem zvětšila na celou obrazovku. Dex svíral kytaru, křenil se na něco mimo záběr, v koutcích jeho tmavých očí se dělaly takové ty vějířky vrásek, které nějakou záhadou na chlapech

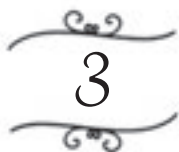
vypadaly sexy. Přesně takhle se usmíval i na mě a já šla pokaždé do kolen. Přátelé, známí, cokoliv chcete s výhodami, byl to ten typ chlapa, který vám věnuje plnou pozornost, když jste s ním. Nikdy jsem nežádala víc... ale co kdybych žádala? Byla bych tak něčím výjimečná? Koneckonců tady ve Willow Creeku jsem byla dost výjimečná na to, aby si mě vybral.

Za všechno mohla ta fotka. Ten úsměv. Ty vějířky vrásek. Kvůli čemu se to smál? Spala jsem s ním a neměla jsem ani tušení, co ho rozesmává. A najednou jsem to vážně, vážně moc chtěla vědět.

No, to se dalo zjistit jen jedním způsobem.

Fotka byla označená, takže stačilo pár kliknutí, abych se dostala na okno se soukromou zprávou. Odložila jsem skleničku a začala psát.

Jo. Tohle byl super nápad.



Další ráno jsem se probudila, hlava mi třeštila a já si přes ni přetáhla deku. Obvykle jsem byla ranní ptáče. Střešní okna byla sice super, protože dovnitř pouštěla spoustu denního světla, ale na kocovinu to bylo peklo. Lehla jsem si zpátky na polštáře – tak, jak to jen šlo, protože Benedick si jich většinu nárokoval – a snažila jsem se přimět svou hlavu, aby v ní přestalo tepat. Včera večer jsem to s vínem trochu přehnala.

Nakonec jsem se vyhrabala z postele a šla si uvařit kafe. Všechno bylo tak *ostré*. Mžourala jsem proti rannímu sluníčku, které svítilo střešním oknem nad mým křídově bílým kuchyňským stolem, až jsem si málem musela dojít pro sluneční brýle. Benedick opustil svůj polštářový pelech a přišel se mi otírat o nohy. Připomínka, že ho mám nakrmit.

Když byl kocour spokojen a aspirin v krku, přenesla jsem si kávu na gauč a z konferenčního stolu ještě sklidila téměř prázdnou láhev vína. Alespoň byla včerejší Stacey natolik duchaplná, aby ji zazátkovala. Zvlášť vzhledem k tomu, že jsem hned vedle nechala otevřený noťas, a taky k proto, že se Benedick v noci rád coural. Převržená láhev vedle otevřeného notebooku by byla hotová katastrofa...

Notebook.

Najednou mi jasně probleskl myslí závěr včerejšího večera. Ta třetí – nebo čtvrtá? – sklenička vína. Obrazovka s oknem pro psaní soukromé zprávy.

*Ale ne.*

Prakticky jsem se zhroutila na gauč a zapnula počítač tak rychle, jak to jen šlo. „Ne. Nenenenene...“ šeptala jsem si tiše jako modlitbu, než se obrazovka rozsvítila. Možná jsem ve svém opileckém poblouznění neklikla na „Odeslat.“ Možná mi vypadla wi-fi a zpráva neodešla. Možná si to ještě nepřečetl a já to ještě stihnu smazat.

Ale takové štěstí jsem neměla. Obrazovka naběhla a bylo to tam. Wi-fi připojená, zpráva odeslaná. A co hůř – byla označená jako přečtená. Dopřicic. Kdo by to byl řekl, že Dex bude takové ranní ptáče? Já teda určitě ne: naše společné noci se nikdy neprotáhly až do snídaně.

Natáhla jsem se pro hrníček a pořádně si lokla kávy. Necítila jsem, jak je horká, všechno uvnitř mě totiž naprosto ztuhlo. Nepohnula jsem se, ani jsem nechtěla mrkat. Jediné, na co jsem se zmožila, bylo přečíst si zprávu, kterou jsem ovíněná poslala svému letnímu románu.

---

Nazdar!

Tady Stacey Lindholmová. Což asi víš, protože píšu ze svého účtu. Znáš vlastně moje příjmení? No, teď už jo. To je taky důvod, proč píšu. Ne kvůli příjmení, koho to zajímá. Došlo mi ale, že tě vůbec neznám. Teda jasně, že znám, znám tě už pár let, že jo? A nejspíš o tobě vím víc, než ty víš o mně, vzhledem k tomu, že ses teprve teď dozvěděl moje příjmení a já to tvoje už znám.

Tak začneme tím základním.

Co tě rozesměje?

Jakou piješ kávu?

Máš rád kočky?

Chybím ti?

To poslední bych měla nejspíš smazat. Ale nechám to tam. Protože Merlot člověka nutí říkat pravdu.

Takže pravda je taková: stýská se mi po tobě. Víím, že by nemělo, a víím, že nemám důvod. Ale už teď se těším, až se příští rok zase uvidíme. A to je za jedenáct měsíců. Nečekám, že s touhle informací nějak naložíš. Prostě jen chci, abys to věděl. Věděl, že se mi po tobě stýská a že bych chtěla, abychom měli víc než jen pár společných víkendů do roka.

Doufám, že se vám na renesančních slavnostech v Marylandu a během zbytku sezóny bude dařit. Hodně cestuješ, vid'?' Cestuješ rád? Vidíš, to je další věc, kterou o tobě chci vědět.

Měj se,  
Stacey

---

Zaskuhrala jsem a opřela se do polštářů. Tohle bylo dost špatné, ale po takovém množství vína to mohlo být i horší. Přemítala jsem, jestli nepošlu ještě jednu zprávu. Možná bych se mohla omluvit za včerejší Stacey. Za opilou Stacey. Ale ne. To by jen přidalo na trapnosti. Místo toho jsem počítač zaklapla a dopila kávu. Teď jsem nemohla dělat nic jiného než počkat, až odpoví.

Že mi vůbec nemusí odpovídat, mi došlo až následující den.

Od sobotního rána do neděle, kdy mě čekal brunch s Emily a April, jsem svůj mobil zkontrolovala asi stokrát. Od chvíle, kdy jsem odeslala tu první politováníhodnou zprávu, už uplynulo víc jak čtyřicet hodin a on ještě neodpověděl. Mísila se ve mně úleva se zklamáním a já si nemohla vybrat, který pocit byl silnější. Žádná odpověď znamenala, že se ke své opilecké zpovědi nemusím hlásit, a já fakt nechtěla jíst, co jsem si nadrobila. Jenže žádná odpověď taky znamenala, že neměl zájem, což, příznejme si, bylo blbě.

Dlouze jsem si povzdychla, svázala si vlasy a namalovala si rty růžovým leskem. Nebyla to až taková romantická tragédie. Nic, co by nespravil malý brunch.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Šance na změnu.  
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.